

Пролог

БЪДЕЩЕТО

Тази история започва като всички хубави истории *преди много време...*

Какво искате да кажете с: „Ама така започна и първата книга“? Не е вярно! Добре, ще проверя. Задръжете малко...

Я виж ти! Ами че вие сте прави!

Така не може. Ще го променя.

Какво ще кажете за следното:

Тази история започва напълно, тотално, страхотилищно различно от първата книга *след много време в бъдещето!*

Това не го очаквахте, нали, хитрушковци?

Бъдещето не е много по-различно от настоящето. Децата в бъдещето все още ходят на училище всеки ден. И да, децата в бъдещето

КОЛЕДОЗАВЪРЪТ И ЗИМНАТА ВЕЩИЦА

все така трябва да ядат броколи и грах. И да си мият зъбите. И да казват „моля“ и „благодаря“. И да си мият бъдещите пъпчета. И да не си бъркат в бъдещите носове. (И да не си ядат бъдещите сополи.)

Никое от тези неща не се е променило в бъдещето.

Има обаче една огромна, абсолютно зашеметяваща разлика.

В бъдещето

НЯМА КОЛЕДА!

УЖАСНО, НАЛИ!

Нека видим какво се случва...

Беше съвсем обикновена зимна вечер в бъдещето. Супер страхотни летящи коли прехвърчаха по небесната магистрала, която се извиваше насам-натам сред стратосферните звездостъргачи (толкова високи сгради, че върховете им гъделичкаха открития космос!), и над бъдещ Лондон тихичко започваше да се сипе сняг.

Изведнъж снеговалежът се засили значително. Обаче не над целия град, както бихте очаквали. Напротив, точно обратното. Започна да вали обилно над едно много малко, мно-

КОЛЕДОЗАВЪРЪТ И ЗИМНАТА ВЕЩИЦА

го конкретно кътче на една тиха малка уличка, наречена „Магарешки бодил“.

Само след няколко секунди снеговалежът вече бе толкова силен, че започна да се трупа на купчина и да изглежда като миниатюрна планина. И тогава, точно толкова внезапно, колкото бе започнало, спря да вали и по средата на уличката остана голяма купчина сняг.

Пуф!

Един юмрук изскочи от снежната купчина. И после... пуф! Още един!

След това двуръката снежна планина започна да се тресе и клатушка, докато не се прекатури на земята и не разкри малко момче с къдрава кестенява коса, настанено в инвалидна количка, покрита със стикери на динозаври.

Вие вече го познавате, разбира се.

Уилям Тръндъл разтри челото си и огледа тихата уличка.

– Ехо? Къде съм? Не... КОГА съм? – попита той... защото Уилям не беше сам на улица „Магарешки бодил“. До него в сенките на алеята стоеше мистериозна фигура.

КОЛЕДОЗАВЪРЪТ И ЗИМНАТА ВЕЩИЦА

Но отговор не последва. Всичко, което направи загадъчната фигура, бе да вдигне ръка и да посочи с един студен, дълъг пръст към края на улицата.

Уилям се намръщи и тихичко задвижи количката по празната алея, след което сви по главния път.

Това беше първият поглед на Уилям към **бъдещето!**

Въздухът блестеше от ослепително ярка светлина, струяща от огромните екрани, които опасваха страните на звездостъргачите. Най-високата сграда в самия център беше окичена с гигантска, сияеща буква **П**, която засенчваше луната и доминираше над града.

Уилям се опита да възприеме странните гледки и миризми на бъдещ Лондон, искаше му се да запомни всеки детайл:

** хората, които бяха облечени с умни
костюми от бъдещето и крачеха
бързо на път за работа*

** задръстването от летящи
автомобили, надвиснали над
града*

КОЛЕДОЗАВЪРЪТ И ЗИМНАТА ВЕЩИЦА

** двайсетатажните автобуси с работи шофьори.*

Имаше толкова много неща за разглеждане. Но концентрацията на Уилям бе прекъснатата от гласове, които шептяха някъде зад гърба му. Той се обърна и огледа уличката.

– Ехо? – подвикна.

Не последва отговор, но странната фигура, която все още чакаше тихо в сенките, кимна. Уилям тръгна обратно по улица „Магарешки бодил“, докато не осъзна, че гласовете, които чуваше, вече *неят*.

*Коледа една е,
най-хубавата тя е.
О, как ни липсва само -
сега сме в страх сковани...*

– *Страх?* – прошепна Уилям. – Правилно ли чух?

Той тихичко се задвижи към странните пеещи гласове и надникна иззад една кофа за боклук. Група хора се бяха сгушили покрай малък огън. Всички бяха облечени в големи, топли палта и носеха вълнени шапки.

Един от тях, мил на вид възрастен мъж с

КОЛЕДОЗАВЪРЪТ И ЗИМНАТА ВЕЩИЦА

набръчкани розови бузи, разкопча палтото си и гордо разкри пухкав плетен коледен пуловер, сякаш го пускаше на свобода.

Останалите от групичката бързо го последваха, разкопчавайки копчетата и отваряйки циповете на собствените си горни дрехи, за да разкрият своите прекрасни, празнични пуловери, докато продължаваха да пеят:

*Вяра не губим,
само така ще се случи.
Ние ще се потрудим
отново да се получи.*

Хладен бриз премина по сенчестата уличка и разнесе част от боклуците. Един вестник полетя във въздуха като хвърчило и се спря в краката на Уилям. Той погледна надолу и забеляза датата му.

– Двайсет и пети декември? Че това е Коледа... след трийсет години? – прошепна момчето и сбърчи лице, докато се обръщаше обратно към натоварената улица.

Защо хората отиват на работа навръх Коледа? – зачуди се Уилям.

След това забеляза, че нито една сграда не беше украсена. Хората не изглеждаха развесе-

КОЛЕДОЗАВЪРЪТ И ЗИМНАТА ВЕЩИЦА

лени. Покрай нито една лампа нямаше увити от онези изтъркани коледни лампички, които баща му, Боб, толкова много обичаше. Всъщност, ако не бяха потайните коледари в тъмната уличка, изобщо нямаше да прилича на Коледа!

Изведнъж червени блещукащи лампички осветиха уличката и придадоха топъл отгънък на лицата на тайните коледари.

А, така вече повече прилича на Коледа! – помисли си Уилям.

– Ето ги! – ревна сбръчканият коледар и посочи с треперещ пръст към нещо, което се стрелкаше към тях. И Уилям осъзна, че червените светлилки изобщо не бяха за украса. Бяха ослепително червените примигващи светлини на полицейска кола!

– КП са тук! Открили са ни... бягайте! – кресна друг коледар и закопча палтото си, така че да скрие пуловера.

КП? Тези пък какви са? – зачуди се Уилям, докато придвижваше инвалидната си количка още по-навътре зад кофата за боклук, за да се скрие съвсем.

Вратите на летящата полицейска кола се отвориха със съскане и отряд полицаи изскочиха от нея.

КОЛЕДОЗАВЪРЪТ И ЗИМНАТА ВЕЩИЦА

– Коледна полиция, замръзни! – прогърмя гласът на единия полицай през мегафон, докато колегите му се залавяха за работа и хукваха след потайните коледари, които тичаха към мрака на улица „Магарешки бодил“.

Всички, с изключение на един от тях. Възрастният мъж.

– Отказвам да се страхувам повече – заяви той предизвикателно и свали палтото си, за да разкрие най-крещящия, най-пухкавия, най-коледно коледния пуловер, който Уилям някога бе виждал.

– Сержант, мисля, че това е музикален пуловер... – заекна единият полицай нервно, докато приближаваха коледаря.

– Дръж ръцете си така, че да ги виждам! – излая сержантът, докато обграждаше мъжа с колегите си.

Той не помръдна.

– Казах: „Ръцете така, че да ги виждам“. Бавно и полека – заповяда отново.

– Не сме направили нищо нередно! – възрази Коледозавърът.

– Правилата и наредбата на „Забрана на Коледа“ са пределно ясни.

Уилям зяпна.

ЗАБРАНА НА КОЛЕДА?

Изведнъж възрастният мъж стисна плетената коледна топка в центъра на коледния си пуловер.

– **НЕ!**

– Запушете си ушите!

– ДРЪЖТЕ ГО! – изреваха полицаите... но беше прекалено късно. Коледните играчки оживяха и замигаха в зелено и червено, а над уличката заехтя разнеслата се песничка.

„Звънко пей, звънко пей, сребърно звънче...“

Трая едва няколко секунди, преди полицаите да съборят възрастния мъж на земята и да му щракнат белезниците.

– Никога няма да забраните Коледа! – извика той.

– О, не отново – простена сержантът.

– Познаваш ли го? – попита друг полицай.

– Дали го познавам? Откакто забраната на Коледа влезе в сила, той е прекарал повече Коледи зад решетките, отколкото в собственото си легло. Не можеш ли просто да оставиш Коледа на мира, а, Боб Тръндъл?

Думите сякаш отекнаха в ума на Уилям:

КОЛЕДОЗАВЪРЪТ И ЗИМНАТА ВЕЩИЦА

Боб...

Боб...

БОБ...

Тръндъл...

Тръндъл...

ТРЪНДЪЛ...

КОЛЕДОЗАВЪРЪТ И ЗИМНАТА ВЕЩИЦА

– **ТАТКО!** – възкликна Уилям от скри-
валището си, след което бързо закри устата
си. Баща му беше прекалено зает да бъде на-
тъпкван на задната седалка на полицейската
кола, за да чуе вика на своя пътуващ във вре-
мето син... но сержантът не беше.

– Кой каза това? – излая той и се обърна да
огледа в посоката на Уилям. – Ей, ти! Да не си
и ти коледар?

Един от полицаите хукна към Уилям. Мом-
чето знаеше, че трябва да се размърда – и то
бързо, – но не можеше да спре да зяпа възраст-
ната, набръчкана, бъдеща версия на баща си
в белезници на задната седалка на полицей-
ската кола, докато полицаите затръшваха
вратата. И всичко това, защото бе изпял една
коледна песен и носеше коледен пуловер!

– Нещо изглежда ужасяващо се е обърка-
ло! – прошепна Уилям.

Полицаят се приближаваше бързо.

– Върни ме обратно! – изрева Уилям на мис-
териозната фигура, която изведнъж се бе по-
явила до него в сенките. – Върни ме обратно
веднага!

КОЛЕДОЗАВЪРЪТ И ЗИМНАТА ВЕЩИЦА

Това странно създание мигновено вдигна ледената си ръка и се пресегна от мрака, за да сграбчи дръжките на инвалидната количка на Уилям. На същото място отново започна да пада сняг и около тях се заформи виелица. Уилям усети как температурата се понижи, докато снежната буря се виеше и въртеше, извиваше и бушуваше, а пленителната, загадъчна ледена фигура надвисваше отгоре му и го водеше напред. Или пък беше назад? Или пък нагоре или надолу?

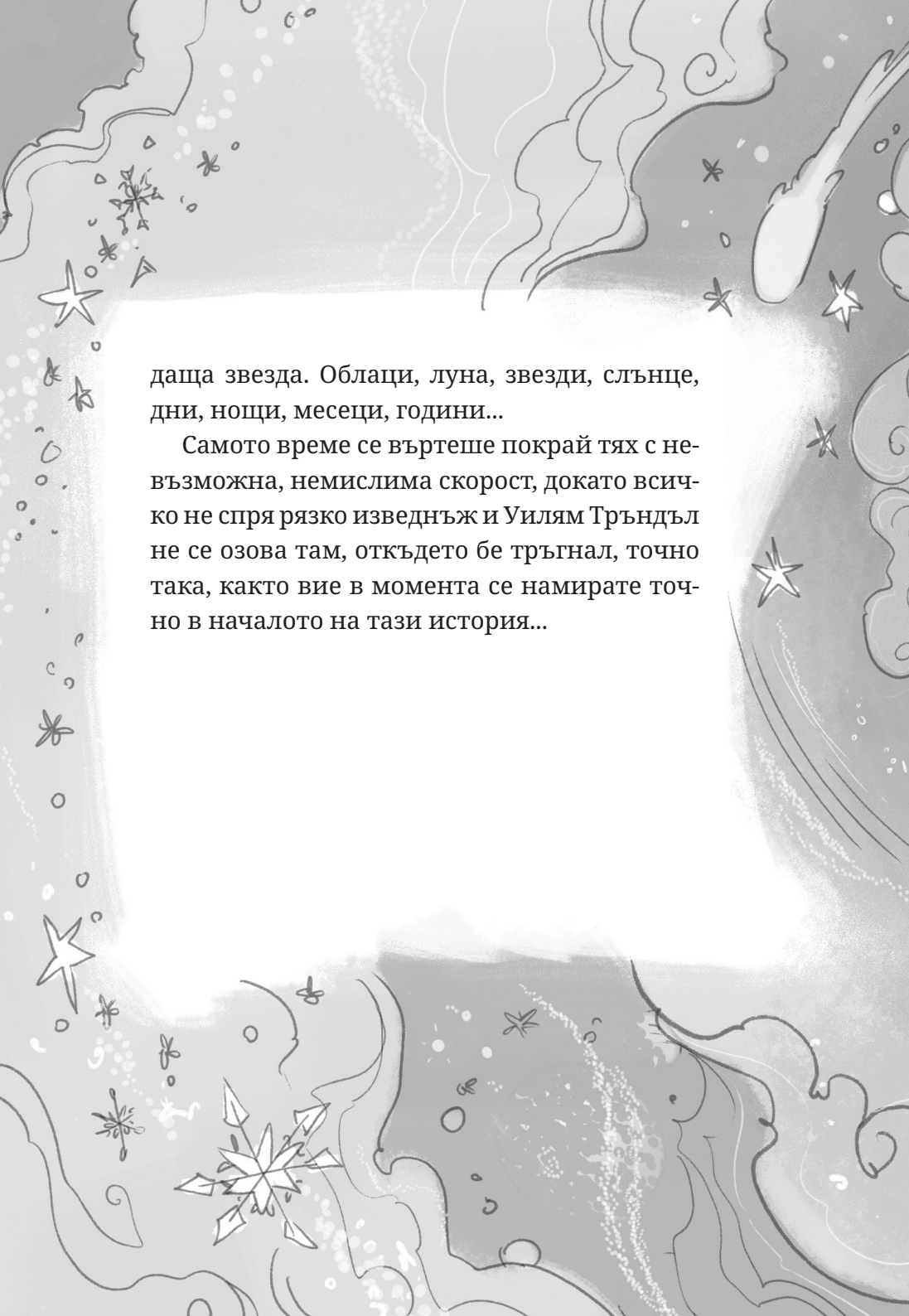
Момчето не беше сигурно.

Всичко, което можеше да стори, бе да задържи дъха си и да се довери на тази снежна магьосница, тази призоваваща студа фигура, тази Зимна вещица.

Облаците над главата му започнаха да бълбукат и да се запенват. Изгревът бе заменен от залез и луната се понесе през небето като па-

0
*

даща звезда. Облаци, луна, звезди, слънце,
дни, нощи, месеци, години...

Самото време се въртеше покрай тях с не-
възможна, немислима скорост, докато всич-
ко не спря рязко изведнъж и Уилям Тръндъл
не се озова там, откъдето бе тръгнал, точно
така, както вие в момента се намирате точ-
но в началото на тази история...

